

Sygn. akt **IC 782/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gryficach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Krystyna Murawka

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Łuszczak

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r. w Gryficach

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą we W.

przeciwko W. L.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 1.729,55 zł (tysiąc siedemset dwadzieścia dziewięć złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) z odsetkami umownymi liczonymi w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 7 maja 2015 roku do 25 lutego 2016 roku, z tym, że zasądzoną należność rozkłada na raty miesięczne w wysokości po 300 zł każda, płatna do 25. następującego po sobie miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat oznaczając wymagalność pierwszej raty na 25 marca 2016 roku;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 647 zł (sześćset czterdzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu;

SSR Krystyna Murawka.

Sygn. akt IC 782/15

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa we W. wniósł pozew przeciwko W. L. domagając się zasądzenia kwoty 1.729,55 zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia wniesienia powództwa i kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że pozwana jest spadkobiercą pożyczkobiorcy - R. L.-, z którą pierwotny wierzyciel - S.. S. w G. (dalej: (...)) zawarła umowę pożyczki w dniu 8 lipca 2010 r. Powyższa umowa obejmowała otwarcie linii pożyczkowej na okres roku i wyznaczenie całkowitego limitu wypłat, a także terminu zwrotu poszczególnych wpłat, które zgodnie z umową miały być zwrócone w terminie 1 miesiąca. Ponieważ spadkodawczyni nie uregulowała należności, wypłacone kwoty stały się wymagalne wraz z odsetkami karnymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Dochodzona należność stanowi sumę niespłaconego kapitału w wysokości 1.729,56 zł. oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 490,77 zł., które stanowią sumę odsetek od pożyczki w wysokości – 22,79 zł., odsetek karnych w wysokości – 467,98 zł. naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu, liczonych od zaległego kapitału.

Pełnomocnik pozwanej na rozprawie w dniu 25 lutego 2016 r. wnosząc o oddalenie powództwa zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia. W przypadku zaś jego nieuwzględnienia sformułował - powołując się na trudną sytuację majątkową pozwanej oraz okoliczność regulowania przez nią jeszcze innego zobowiązania po matce - ewentualny

wniosek o odstąpienie od obciążenia jej kosztami procesu. Z kolei W. L. (1) nie kwestionując zasady swojej odpowiedzialności, ani wysokości dochodzonej należności, zadeklarowała ratalną spłatę zadłużenia powołując się na tożsame względy jak te wyartykułowane przez jej pełnomocnika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Uchwałą Zarządu (...) z dnia 1 czerwca 2010 r. R. L. została przyjęta w poczet członków (...).

Bezsporne (odpis deklaracji członkowskiej R. L., k. 66.)

W dniu 8 lipca 2010 r. R. L. zawarła ze (...) umowę ramową pożyczek odnawialnych „chwilówek” nr (...), w ramach której (...) udzieliła pożyczkobiorcy na warunkach udzielonych w umowie oraz regulaminie udzielania kredytów i pożyczek (...) a stanowiącym załącznik nr 1 do umowy, prawa do wielokrotnego zaciągania pożyczek „chwilówek” z jednomiesięcznym terminem spłaty, przez okres 12 miesięcy, tj. od 08.07.2010 r. do 08.07.2011 r. W przypadku upływu powyżej określonego okresu, umowa miała zostać w braku odmiennej dyspozycji pożyczkobiorcy, złożonej na piśmie, nie później niż na 14 dni przed jego upływem, automatycznie odnowiona na okres roczny, a po jego upływie na kolejne okresy roczne, z zastrzeżeniem, iż łączny okres obowiązywania umowy nie mógł przekroczyć 36 miesięcy od dnia jej zawarcia. Jeżeli jednak po upływie okresów, o których mowa wyżej, okres pozostały do upływu 36 miesięcy od zawarcia umowy krótszy miał być od 1 roku, umowa miała zostać automatycznie przedłużona na ten krótszy okres. W ramach powyższej umowy R. L. przyznano limit pożyczki w wysokości 1.500 zł.

Z postanowień umowy wynikało także, że pożyczka była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej ustalonej dla pożyczek „chwilówek” przez zarząd (...), wynoszącej w dniu jej zawarcia - 1,66 % w skali okresu na jaki została udzielona pożyczka, a w skali roku - 19,92 % z zastrzeżeniem, iż maksymalna stopa procentowa nie mogła przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Spłata pożyczki mogła następować w formie wpłat gotówkowych w kasie (...).

Z kolei pkt 19 umowy pożyczki stanowił, iż w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia pobierane miały być odsetki według stopy procentowej wynoszącej czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Zgodnie z umową pożyczki oraz deklaracją członkowską, pożyczkobiorczynię wiązały postanowienia regulaminu (...) będącego integralną częścią umowy, Statutu oraz uchwał władz statutowych (...). Zgodnie z § 25 regulaminu w przypadku niespłacenia kredytu lub jego raty w terminie, należność z tego tytułu stawała się w następnym dniu należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki wg stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla należności przeterminowanych. Wysokość stopy procentowej dla należności przeterminowanych ustala w drodze uchwały zarządu (...), z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa dla należności przeterminowanych nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Stosownie natomiast do postanowień uchwały nr 4 z dnia 12.05.2009 r. zarząd (...) wprowadził zmianę do uchwały własnej nr 12 z dnia 25.03.2009 r. polegającą na wprowadzeniu zapisu dotyczącego czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Jednocześnie zarząd (...) postanowił, że od dnia 13.05.2009 r. wysokość oprocentowania dla należności przeterminowanych dla „chwilówek” udzielonych od 20.02.2006 r. włącznie ustalono na poziomie czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Dowód: - odpis umowy ramowej pożyczek odnawialnych „chwilówek”, k. 13 - 15,

- kopia statutu (...), k. 59 – 65 v.,

- kopia regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...), k. 57 – 58,

- kopia wyciągu z regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...), k. 16,
- odpis uchwały nr 12 zarządu (...) z dnia 25.03.2009 r., 17 - 17 v.,
- odpis uchwały nr 4 zarządu (...) z dnia 12.05.2009 r., 18.

W ramach zawartej w dniu 08.07.2010 r. umowy, R. L. wypłacono w dniu 13.11.2012 r. 1.238,79 zł., na którą do dnia wymagalności nie dokonano żadnych wpłat. Pożyczka została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności w dniu 14.12.2012 r.

Dowód: - wygenerowany elektronicznie dokument obrazujący zestawienie operacji na rachunku R. L. za okres od dnia 13.11.2012 r. do dnia 01.12.2015 r., k. 67 – 73,

- rozliczenie wysokości zadłużenia, k. 74,
- raport spłaty zadłużenia, 38 – 39.

R. L. zmarła w dniu 16 grudnia 2012 r.

Zgodnie z § 15 pkt 4 statutu (...) członkostwo ustawało na skutek śmierci członka. A w razie ustania członkostwa roszczenie o zwrot kredytu stawało się wymagalne z dniem ustania członkostwa – tak § 29 Regulaminu (...).

Bezsporne (odpis skróconego aktu zgonu R. L., k. 19,

- kopia statutu (...), k. 59 – 65 v.,
- kopia regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...), k. 57 – 58).

W dacie śmierci R. L. była wdową i miała córkę W. L.. Nie przeprowadzono postępowania w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po R. L., ani też nie zostało zarejestrowane oświadczenie w przedmiocie odrzucenia bądź przyjęcia spadku.

Bezsporne (odpis wniosku do Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 29.10.2013 r., k. 34,

- odpis pisma z Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 26.11.2013 r.,
- odpis wniosku (...) do Urzędu Miasta i Gminy w P. z dnia 20.01.2014 r., k. 27,
- odpis pisma z Urzędu Miejskiego w P. z dnia 28.02.2014 r., k.28,
- odpis wniosku (...) do USC w G. z dnia 12.06.2014 r., 31 – 31 v.,
- odpis skrócony aktu urodzenia W. L., k. 37).

W dniu 30 grudnia 2014 r. pomiędzy (...) a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową we W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. W wykazie przelewanych wierzytelności ujęto zadłużenie R. L.:

Dowód: odpis umowy przelewu wierzytelności z dn.30.12.2014 r. z załącznikiem, k. 20 - 24.

Pismem datowanym na 9 marca 2015 r. a zatytułowanym „przedsądowe wezwanie do zapłaty” Kancelaria (...) Spółka komandytowa we W. w imieniu powoda wzywała W. L. jako osobę należącą do kręgu spadkobierców ustawowych po zmarłej R. L. do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy z dnia 08.07.2010 r. wskazując, że na dzień 20.03.2015 r. zaległość wynosi 1.849,28 zł. W specyfikacji zadłużenia wyjaśniono, że powyższa należność obejmuje: kapitał pożyczki – 1.238,79 zł oraz odsetki karne – 610,49 zł.

Dowód: odpis wezwania do zapłaty z dnia 09.03.2015 r. wraz ze zwrotnym poświadczeniem odbioru korespondencji, k. 25 – 26 v.

Wysokość wierzytelności z tytułu zawartej przez R. L. umowy wynosi: 1.729,56 zł. obejmując: pozostały kapitał pożyczki w wysokości 1.238,79 zł. oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 490,77 zł., które stanowią sumę;

- odsetek od pożyczki w wysokości – 22,79 zł.,

- odsetek karnych w wysokości – 467,98 zł. naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu, liczonych od zaległego kapitału wynoszącego 1.238,79 zł. z oprocentowaniem karnym wynoszącym 23 %, od dnia 10.01.2013 r. z 22 %, od dnia 07.02.2013 r. z 21 %, od dnia 07.03.2013 r. z 19 %, od dnia 09.05.2013 r. z 18 %, od dnia 06.06.2013 r. z 17 %, od dnia 04.07.2013 r. z 16 %, od dnia 09.10.2014 r. z 12 % i od dnia 05.03.2015 r. z 10 %.

Dowód: - rozliczenie wysokości zadłużenia, k. 74,

- raport spłaty na dzień 07.05.2015 r., k 38 – 39.

Pozwana nie dokonała żadnych wpłat na rzecz powoda tytułem należności objętej pozwem.

Bezsporne.

W. L. (1) wychowuje dwoje małoletnich dzieci w wieku 7 lat i 3 lata oraz pozostaje na utrzymaniu partnera mieszkającego w Szwecji, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe ale nie pozostaje z nim w formalnym związku. Partner na utrzymanie pozwanej oraz ich wspólnych dzieci przekazuje co miesiąc bądź co półtora, środki w wysokości około 3.000 zł., które to środki pozwalają na zaspokojenie ich koniecznych potrzeb. Natomiast z tytułu świadczonej opieki nad cudzym dzieckiem pozwana pobiera wynagrodzenie w kwocie 680 zł. a nadto jej budżet domowy powiększa kwota w wysokości około 1.100 zł. z tytułu świadczenia rodzinnego. Zajmuje ona lokal komunalny w P.. Do kategorii miesięcznych, koniecznych wydatków pozwana zaliczyła: opłatę za mieszkanie i media – około 900 zł. (w tym czynsz 400 zł.) oraz opłatę za obiady dziecka w szkole do 120 zł. Po uregulowania wszystkich zobowiązań pozostaje jej kwota około 300 zł. Pozwana jednakże nie wskazała wysokości kwot jakie wydatkuje na żywność, odzież i opłatę za zamówione usługi telefoniczne. Nadto uzyskując deklarację wsparcia finansowego od swojego partnera zobowiązała się do uregulowania jeszcze innego zadłużenia po matce w wysokości prawie 12.000 zł., a którego spłata miałaby nastąpić w systemie rat miesięcznych po 1.000 zł.

Dowód: zeznania pozwanej, k. 76 - 77.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo okazało się uzasadnione.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa we W. domagał się od pozwanej W. L. (2) – jako następcy prawnego R. L. - spłaty kapitału pożyczki wraz z odsetkami naliczonymi zgodnie z postanowieniami umowy z dnia 08.07.2010 r.

Bezsporną w sprawie była okoliczność, iż R. L. jako członek (...) zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę ramową pożyczek odnawialnych „chwilówek” i w jej ramach w dniu 13.11.2012 r. wypłacono jej kwotę 1.238,79 zł. tytułem pożyczki „chwilówki” nr 34, a przed dokonaniem jej spłaty oraz po postawieniu jej w stan natychmiastowej wymagalności, R. L. zmarła. Poza sporem pozostawała również

okoliczność, iż pozwana jest sukcesorem R. L., która wstąpiła w ogół praw i obowiązków zmarłej pożyczkobiorczyni oraz fakt, iż nie dokonała ona wpłat na pożyczkę. Podkreślenia wymaga, iż pozwana nie kwestionowała podstawy swej odpowiedzialności względem powoda, ani wysokości dochodzonego roszczenia, zaś jej pełnomocnik wnosząc o oddalenie powództwa zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia uzasadniając go okolicznością terminu zwrotu pożyczki

ustalonego do 08.07.2011 r. w kontekście daty wniesienia pozwu, tj. maj 2015 r. z uwzględnieniem trzyletniego terminu przedawnienia.

W pierwszej kolejności przedmiotem rozważań Sądu, był sformułowany zarzut przedawnienia roszczenia, który w niniejszej sprawie okazał się nieskutecznym, albowiem roszczenie przysługujące (...) jako cedentowi, a w konsekwencji roszczenie przysługujące cesjonariuszowi przeciwko pozwanej W. L. nie uległo przedawnieniu do dnia wniesienia pozwu – 07.05.2015 r.

Stosownie do treści art. 2 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych (Dz.U.2013.1450 j.t.), kasa jest spółdzielnią, do której w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2013 r. poz. 1443). Celem kasy – zgodnie z art. 3.1. cytowanej ustawy – jest gromadzenie środków pieniężnych wyłącznie swoich członków, udzielanie im pożyczek i kredytów, przeprowadzanie na ich zlecenie rozliczeń finansowych oraz pośredniczenie przy zawieraniu umów ubezpieczenia na zasadach określonych w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. Nr 124, poz. 1154, z późn. zm.).

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 stycznia 2011 r., III CZP 125/10, OSNC 2011/10/107, wyraził pogląd, że: „spółdzielcza kasa oszczędnościowo - kredytowa utworzona i działająca na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r., o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych (Dz.U. z 1996 r., nr 1 poz. 2 ze zm.) jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 479² § 1 k.p.c.”

Jak stanowi art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia - art. 117 § 2 k.c.

Terminy przedawnienia określone zostały przez ustawodawcę w treści art. 118 k.c., w myśl którego jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Powód w niniejszej sprawie dochodził od pozwanej roszczeń wynikających z umowy pożyczki zawartej ze spadkodawcą pozwaną, czyli roszczeń z tytułu usług świadczonych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Niewątpliwie zatem dla roszczenia przysługującego (...) jako instytucji udzielającej pożyczek i kredytów przeciwko pozwanej należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia. Stosownie do treści art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. A zatem pozwanej co do zasady przysługiwał względem powoda – jako cesjonariusza zarzut przedawnienia.

Nadmienić jedynie należy, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r. wydanym w sprawie III CSK 302/07 „do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością”.

Stosownie do treści art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Jak już wcześniej wskazano źródłem dochodzonego przez stronę powodową żądania była umowa pożyczki zawarta z R. L. w ramach prowadzonej przez (...) działalności gospodarczej.

Z brzmienia punktu 6. umowy z dnia 08.07.2010 r. wynika, że pożyczkobiorca zobowiązany jest do spłaty zaciągniętej pożyczki wraz z należnymi odsetkami w terminie miesiąca licząc od dnia jej zaciągnięcia.

Zważywszy, że kwota pożyczki chwilowej nr 34 została R. L. wypłacona w dniu 13 listopada 2012 r., a w stan natychmiastowej wymagalności pożyczka została postawiona w dniu 14 grudnia 2012 r., to od tego terminu rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia, który upłynął z dniem 14 grudnia 2015 r.

Skoro powód wniósł pozew w dniu 7 maja 2015 r. (data stempla pocztowego), to brak uzasadnienia dla twierdzenia pełnomocnika pozwanej, że żądanie powoda w dacie jego wniesienia było przedawnione, co też czyni jego zarzut chybnym.

W myśl zasady określonej w przepisie art. 922 k.c., na spadkobierców przechodzą prawa i obowiązki spadkodawcy, w tym także wynikające ze stosunków zobowiązaniowych. Zobowiązanie z tytułu pobranej przez R. L. pożyczki, jako obowiązek o charakterze majątkowym, należy niewątpliwie do długów spadkowych, które, zgodnie z treścią § 1 powołanego art. 922 k.c., z chwilą jej śmierci przechodzą na jej spadkobierców.

Spadkobierca nabywa spadek z chwilą jego otwarcia, czyli z chwilą śmierci spadkodawcy – tak art. 924 k.c. i 925 k.c.

Z kolei z treści art. 931 § 1 k.c. wynika, iż w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci (...).

Natomiast art. 1012 k.c. stanowi, że spadkobierca może bądź przyjąć spadek bez ograniczenia odpowiedzialności za długi (przyjęcie proste), bądź przyjąć spadek z ograniczeniem tej odpowiedzialności (przyjęcie z dobrodziejstwem inwentarza), bądź też spadek odrzucić. Oświadczenie o przyjęciu lub o odrzuceniu spadku może być złożone w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym spadkobierca dowiedział się o tytule swojego powołania. Brak oświadczenia spadkobiercy w powyższym terminie jest jednoznaczny z prostym przyjęciem spadku – tak § 1 i 2 art. 1015 k.c. Przy czym § 2 cytowanego art. został powołany w brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie z dniem 18 października 2015 r.

Dlatego, w świetle przywołanych wyżej przepisów i niespełnieniem przez R. L. obowiązku wynikającego umowy pożyczki z dnia 08.07.2010 r., należało uznać roszczenie powoda za uzasadnione. Przy czym podkreślić należy, iż w okolicznościach sprawy brak jest podstaw do twierdzenia, by pozwana skorzystała z instytucji prawa spadkowego służącego ograniczeniu odpowiedzialności za długi spadkowe, bądź by złożyła oświadczenie w przedmiocie odrzucenia spadku po matce. Pozwana nie powoływała się na powyższe okoliczności, a nadto nie wykazała, że ktoś inny był następcą prawnym dłużniczki powoda.

Analiza dokumentów dołączonych do pozwu, choćby już tylko w postaci odpisu umowy pożyczki zawartej z R. L., raportu spłaty należności wykazującego stan zadłużenia na dzień wniesienia pozwu i rozliczenia wysokości zadłużenia wraz wykazem operacji na koncie pożyczkobiorczyni oraz kopii regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...), kopii statutu i odpisów uchwał zarządu (...), pozwoliły też zweryfikować wysokość dochodzonego roszczenia na kwotę wskazana pozwem.

Zgłoszone żądanie, obok należności głównej obejmowało również odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, do których naliczenia zgodnie z treścią postanowień umowy pożyczki i regulaminu, powód był uprawniony. Punkt 19 umowy pożyczki stanowił, iż w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Natomiast od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia pobierane są odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Podczas rozprawy, w dniu 25.02.2016 r. pozwana deklarując spłatę należności objętej pozwem, zwróciła się jednak z wnioskiem o rozłożenie na raty zadłużenia, którego co do wysokości, nie kwestionowała.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Przez szczególnie uzasadnione wypadki należy rozumieć taką sytuację, w której ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy też zdrowotny strony, jednorazowe spełnienie świadczenia byłoby niemożliwym bądź bardzo utrudnionym i narażałoby pozwanego na niepowetowane szkody. Przy czym, za Sądem Apelacyjnym w Warszawie można powtórzyć, że „ustanowiona w art. 320 k.p.c. norma ma charakter wyjątkowy i może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a ochrona pozwanego nie może być stawiana ponad ochronę powoda i wymaga również uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym także uzasadnionego interesu powoda” (ACa 1578/13 wyrok s.apel. 2014-01-31 w W.) - LEX nr 1455662 - co Sąd orzekający miał również na uwadze.

Okoliczności dotyczące sytuacji w jakiej znalazła się pozwana uzasadniały skorzystanie z powyższego uprawnienia Sądu.

Z zeznań W. L. wynika, że wraz z dwójką małoletnich dzieci pozostaje na utrzymaniu swojego partnera mieszkającego w Szwecji, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe i od którego w odstępach miesięcznych bądź półtoramiesięcznych otrzymuje kwotę około 3000 zł. Dzięki swym staraniom, pozwana uzyskuje również dochód z tytułu opieki nad dzieckiem w wysokości 680 zł. oraz o 1.100 zł. z tytułu świadczenia rodzinnego przysługującego ojcu jej dzieci. Przy czym wydatki konieczne w zakresie kosztów utrzymania rodziny wynoszą około 1.020 zł., a ponadto jeszcze koszty zakupu żywności, środków czystości, ubrań, opłat za telefon oraz lekarstw (zwłaszcza jak zeznała pozwana, jej młodsze dziecko chorowało przeszło dwa lata), po uregulowaniu, których pozostaje pozwanej około 300 zł. Co wynika także z obciążenia jeszcze innymi zobowiązaniami kredytowymi nabytymi po matce. W tym koniecznością spłaty innego kredytu zaciągniętego przez matkę, w wysokości 12.000 zł. Nie bez znaczenia, w ocenie Sądu, pozostają również okoliczności powstania zadłużenia, za które pozwana odpowiada na skutek sukcesji.

Te oto okoliczności uzasadniają decyzję o rozłożeniu należności powoda na miesięczne raty, a powyższa modyfikacja zobowiązania pozwoli na systematyczne regulowanie zadłużenia oraz zabezpieczy skuteczność zaspokojenia powoda.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwaną. Zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na kwotę zasądzoną z tego tytułu od pozwanej na rzecz powoda złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł. ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) powiększone o kwotę 30 zł. tytułem opłaty od pozwu oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. – co w wyniku kalkulacji stanowi kwotę wymienioną punktem drugim wyroku.

SSR Krystyna Murawka.